بسم الله الرحمن الرحیم

یادونه او دردونه

شاعر

جاوید احمدزی

خپرندوی

پخپله شاعر

چاپکال

۱۳۹۳ل

چاپشمېر

۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی

اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۶۳۹۳۸۳

ډیزاین

سیین سهار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې او قدرمنې مورکۍ ته!

شاعرۍ ته اړ شوی احمدزی

دا دستور دی چې له درده زګېروي خېژي
ګینې خــــه و د رحمان له شاعـــــرۍ

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

کله کله شاعري د هغه درمل په څېر شي، چې که زخم سوځوي، نو رغوي يې هم، رحمان بابا شاعري د درد زېږنده بولي او حمید بابا د زړه خوناب او دمړي له خولې ختلی دم.

اروا پوهنه بل چا ته په زړه کې د هغو پرتو افکارو، اندېښنو او غمونو بیانول، چې د انسان د ازار او ازیت لامل ګرځي، له زړه نه ددغه ځوروونکي او سوزوونکي بار د کوزولو ښه وسیله ګڼي.

ډېری هغه خلک، چې له خپل دردېدلي او ټپي زړه د دردونو د څریکو د کرارولو او درملنې بله لار نه مومي، نو شاعرۍ ته مخه کوي، د خپل زړه د غمونو او احساساتو پر سګروټو د هنر سرې زمزمینې اوبه شیندي او تاو يې د شعر له اسویلیو بهر راوباسي.

ښاغلي جاوېد احمدزي هم همدغو غمونو، اندېښنو، احساساتو، افکارو، خیالونو، یادونو او خاطراتو پکو کړی او دا چې بله لار يې نه ده موندلې، نو شاعرۍ ته اړ شوی دی.

احمدزی د بلجیم د پرمختللي هېواد په اسمانڅکو، نڅاځایونو، ګلبڼونو، ګلګخونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رنګینو واټونو او محلونو کې هم ځان یوازې احساسوي، په زړه کې یې د جنګ ځپلي هېواد اوجګړو ځپلو بېوزلو هېوادوالو مینه او یادونه څپې او غورځنګونه وهي او په سترګو کې یې په کلي کې د پاتې شوې معشوقې او د خپل کلي د خړو کوڅو، خړکیو کورونو او خړکیو جوماتونو خړکې تصویرونه رغړي، همدغه خیالونه او یادونه یې احساس تخنوي او شعر لیکلو ته یې اړباسي.

پرون مې د جومات پېتاوی رایاد شو
قسم چې لاترواسه مې خوړېږي زړه

هغه ته د بهرنیو ملکونو عشرتونه، مستۍ او نڅاګانې خوند نه ورکوي، په دغو عشرتونو کې ګډون او پکې د خپل فرهنګ او کلتور هېرول د ځان لپاره عار ګڼي او نورو ته هم ددغو ارزښتونو د نه هېرولو سپارښتنه او لارښوونه کوي.

مـــکړه د پردو خویونه یاره بې پښتو به شـــی
زده د کړل عجب چلونه یاره بې پښتو به شی

زه او تــــــه پښتانه یو او پښتانه به یادیـــــــږو
خیر که دې ولید ملکونه یاره بې پښتو به شی

او یا داچې:

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته
په غمونو کې ډوب یم ډوبیږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

زموږ ځینې هېوادوال چې کله بهرنیو هېوادونو ته ولاړ شي، نو بیا هرڅه هېروي، شپه او ورځ له هرې روا او ناروا لارې یوازې او یوازې د پیسو ګټلو او زرو او شته و

ډېرولو لپاره هڅه او هاند کوي، له هیڅ روا او ناروا کاره مخ نه اړوي او خپل وقار او حیثیت د پیسو او زرو قرباني کوي، خو احمدزی داسې نه دی، هغه د ټولې نړۍ زر او زور، پانګه او شته د خپل حیثیت او وقار له یوې زرې سره هم نه برابروي او دا ټول ورته د «د سپي په مخ کې پراته هډوکي» ښکاري او په ډېر ویاړ وایي:

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نــــــادان نه یم چې دې څیزونو کې ورک شم

هغه که زر او زور هم غواړي نو د ځان لپاره نه بلکې «د دلبرو صدقې» او د خدای د مخلوق د خدمت، پالنې او ژغورنې لپاره یې غواړي.

احمـــــــــــــدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

احمدزی د «زه او زما ضمیر» تر سرلیک لاندې په یوه اوږد نظم کې له خپل فرهنګ، هېواد او هېودوالو سره خپله رښتینې بې کچه مینه په ډېرو ساده، خو له احساسه ډکو ټکو کې څرګنده کړې، چې دلته یې د لیکنې اوږدېدو له امله راوستل اړین نه ګڼم، خو تاسې ښاغلي او اغلې لوستونکي یې په همدې ټولګه کې لوستلو ته رابولم.

که څه هم په دې ورځو کې زما یو ډېر نازولی او خوږ دوست د ناروغۍ له کبله د ژوند او مرګ د نړۍ پولې ترمنځ ترخې شپې تېروي او دې اندېښنې زما د ذهن ټوله فضا نیولې، خو ځمکې ته مې د ښاغلي او منلي احمدزي صیب د غوښتنې د غورځولو جرات ونه کړ او د اندېښنو او ژور خپګان د سېلابي څپو په ناکرار حالت کې مې بیا هم د ښاغلي جاوېد احمدزي ددې ټولګې ټول شعرونه او نظمونه ولوستل.

داسې ښکاري، چې احمدزي د شعري تلازماتو او چوکاټونو ډېر خیال نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتلی یوازې هڅه یې کړې ده هرډول چې وي خپل درد او احساس د شعر په ژبه له خپلو لوستونکو سره شریک کړي، خپل افکار، احساسات او خیالات خپلې معشوقې، هېواد او هېوادوالو ته ورسوي او له دې لارې د مسافرۍ په دیار کې د خیال په جادویي ځواک هره شیبه خپل سر په هېواد کې د خپلې پاتې شوې معشوقې او خوږمنو هېوادوالو پر اوږدو کېږدي او خپل غمونه وژاړي.

که د ښاغلي احمدزي شعرونه د هنري معیار په دې تله وتلو، چې: «شعر په زړه کې د پرتو احساساتو ترجماني ده»؛ نو د ښاغلي احمدزي ټول احساسات او افکار منلي، سپېڅلي او د قدرونې وړ دي، ځکه هغه تل د یو پرمختللي هېواد په خوندونو او مزو کې د هېواد او هېوادوالو د غمونو او اندېښنو پر سکروټو ناست، د خپل جانان تصویر یې مخې ته ایښی، خوبونه یې پرځان حرام کړي او تل یې له دغو غمونو له امله ژړلي دي.

زما پر هېواد باندې بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ټول ژوندون راته پېغور دی زه به څه خوب وکړم

یا دا چې:

احمدزی به دې تصویر ته همیش ژاړي
قسم تل به یې په اوښکو صفایي کـړم

یا هم دا چې:

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې یو څه دوا شه

لکه وړاندې چې مې وویل، ښاغلي احمدزي یا خو د خپلو افکارو او احساساتو د بیان او ارائې پروړاندې شعري اصول، تلازمات، چوکاټونه او اوسني معیارونه او غوښتنې په پام کې نه دي نیولي، بلکې هڅه یې کړې ده یوډول نه یوډول خپل افکار او خیالونه خپلو لوستونکو ته ورسوي، ځکه نو هغه په خپل شعر کې د

بدیعي اصولو او هنري ښکلاییزو تلازماتو پروا نه ده ساتلې او څه یې چې په زړه کې وو، په بشپړې رښتینولۍ یې په ساده او عامیانه ژبه لکه هنداره صفا صفا د خپلو لوستونکو مخې ته ایښي دي.

همدا لامل دی چې د ښاغلي احمدزي په ډېریو شعرونو کې د نورو برخو ترڅنګ شعري وزن او آهنګ هم ډېر نه دی ساتل شوی. د هغه ډېری شعرونه د بهرني وزن یعنې د څپو د شمېر له پلوه ډېره نیمګړتیا نه لري، خو د داخلي وزن یعنې د ویونو او کلماتو ترمنځ د آهنګین تړښت، سلاست، روانیت او همغږۍ له پلوه څه نا څه نیمګړتیاوې او ستونزې لري.

د هغه ځینې شعرونه داسې دي، چې که په یو بل ډول ولیکل شي یا څپې یې کمې یا زیاتې شي او تر پایه په هماغه وزن او آهنګ ولیکل شي، نو ښه شعرونه ترې جوړېږي، لکه دغه دغه شعر:

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یــو دلدار دویم اغیار درېیم روزګار خراب کړم

که دا شعر داسې شي چې:

درېو ورو ورو کرار کرار خـــــراب کړم
دلدار، اغیار او بل روزګار خراب کړم

او تر پایه په همدې وزن او آهنګ ولیکل شي، نو زما په اند ښکلی شعر به ترې جوړ شي.

همداراز په ډېریو بیتونو کې که یې کلمې سره لږ وړاندې وروسته شي نو د بیت آهنګ او روانیت هم پخپله پرې سمېږي، خو ښاغلي احمدزي ډېر سر پرې نه دی خوږولی او یوازې یې د خپل فکر او احساس د لېږد او انتقالولو ډېر خیال ساتلی دی.

زه یې دلته یو څو بېلګې راولم او قضاوت تاسې ته پرېږدم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
نمرود د زمانې خو به رسوا کېږي

که دا بیت داسې شي، چې:

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
خو نمرود د زمانې به رسوا کېږي

یا هم دا بیت:

ستا په حکم څوک پاچا شي، څوک گدا شي
هر یو ناشـــــــکر شي، ژر به فنا کېږي

که ددې بیت دویمه نیم بیتي هم داسې شي، چې:

چـــــې ناشکر شي نو ژر به رســــــوا کېږي

فکر کوم بیت به خپل وزن او آهنگ بیامومي

دا بل بیت هم وگورئ:

اې گـــــــــریوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

که داسې شي، چې:

لمدومه دې په اوښکو اې گریـــــــــوانه
لکه پرخه ستا پر بخت باندې خور پروت یم

نو فکر کوم سلاست او روانیت به پیدا کړي.
همداسې نورې ډېرې بېلگې يې په همدې ټولگه کې لوستلای شئ.
احمدزي صیب ته د لا ښکلې شاعرۍ په هیله!

عبدالغني (هاشمي)
د میدیوتیک افغانستان مرکزي دفتر – کابل
د ۱۳۹۲ لمریز کال د مرغومي ۲۵مه

حمد

چـــې مـــې پـــه ژبـــه د الله(ج) ثنـــا کېـــږي
لـــویه ربـــه هـــر څـــه ســـتا پـــه رضـــا کېـــږي

هغـه دم چـې پـه لوسـتل د پاک کـلام شـم
زړه مـې صفـا شـي هـم روح مـې صفـا کېـږي

تـه عالـم يـې تـه خـالق د ټـول جهـان يـې
زه عاصـې يـم، لـه مـا سـهوه، خطـا کېـږي

ابراهیـــم(ع) لـــره تـــا اور لکـــه د گـــل کـــړو
نمـــرود د زمانـــې خـــو بـــه رســـوا کېـــږي

د نـوح(ع) بېـړۍ پـه سـین کـې چـېرته ډوبـېږي
پـــر ځمکـــه واړه د رب پـــه ســـلا کېـــږي

ستا په حکم څوک پاچا شي ،څوک گدا شي
هـــر یـــو ناشـــکر شـــي، ژر بـــه فنـــا کېـــږي

خدایه پـه نصیـب مـې د کعبـې دیـدار کـړې
پـه اخـلاص بـه مـې قبـوله دعـا کېـږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

لمبو سوی یم په غاړه د گور پروت یم
«د ایرو غوندې سپک شوی په اور پروت یم»

هم مې هلته هم مې دلته قدر نشته
یو د کفر بل د اسلام په تور پروت یم

پروت یم د غمې جال کې وینې مې څښي
بېچاره یم، مسافر یم سر تور پروت یم

ای گرېوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

ځواني مې د خارج کارونو وخوړه
لکه بې پلاره ماشوم په هر لور پروت یم

نه گودر شته نه د پیغلو شورماشور شته
ډېر وخت نه ارمانجن د هغه شور پروت یم

احمدزي ته په پښتو ښکنځلي وکړئ
زړه کې به وایم چې اوس په خپل کور پروت یم

غزل

نن مې بیا په هغې ښکلې لږ نظر شو
اف!عجب درد مې دننه په ځیگر شو

ستا له ښایست نه لمر سوزي سرې لمبې کړي
ماښام بیا د پورې غر شاته سنگر شو

عشق لکه د خس سپک کړمه، دروند پښتون وم
محبت مې زړه ته راتېر په هنر شو

دا ستا رنگین خیال چې ذهن ته راغی
دا زما وران غزل سم لکه گوهر شو

تا چې زما نوم په خپله خوله واخیست
بل اختر به څه کړم اوس په ما اختر شو

ستا په مخکې تنها دغه نه شم ویلی
تا سره مینه لرم راته لوی غر شو

احمدزیه راته ښکاري چې مین شوې
ستا ځای کور که نه په پښو کې د دلبر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې یو څه دوا شه

سپینه یې، سپینه وایې، سپینه یاري کړې
زه هم سپینه سپینه وایم چې زما شه

طالب به زه، آدم به زه، قیس به زه شم
ته گل بشره، ته درخو، ته مې لیلا شه

لگه پتنگ چې اور کې سوځي غږ نکړي
داسې مې ژوند په پټه خوله زار له تا شه

د غرونو کاني گاټي ستا مستي غواړي
په څېر د غرڅنۍ مسته بې پروا شه

یک تنها د چنار سیوري لاندې ناست یم
ستا دې قسم وي چې لږه را پیدا شه

د لرې ښار نه بیمار او سترې راغلم
اوس دې غریب احمدزي ته مسیحا شه

غزل

ستا یادونو د عمرونو سودایي کړم
زما توبه ده که به بیا اشنایي کړم

سباناري کې مې غم خوراک څښاک شي
مینې څه عجب غمجن په سبایي کړم

نصیب کې مې دیدن نشته، مسافر یم
ډېر بیمار، رنځور دغه ستا جدایي کړم

دا لس دولس کاله مې بېلتون کې تېر شو
تر کومې به ستا د وصال گدایي کړم

تا د پښتو رواج ته غاړه کېښوده
ما په زړه تېره کېښوده دانایي کړم

احمدزی به دی تصویر ته همېش ژاړي
قسم تل به یې په اوښکو صفایي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د عشق له بابه ساز کړم تل حرفونه
خاورې به مې زده شي د دنیا علمونه

زړه مې لکه د فلسطین ځمکه سوځي
اسراییل ودانوي په کې کورونه

ریبار هم په یو لیک څو څو کاله تېر کړي
د مېږي په اوږو بار زما خطونه

کله کله خو په سوچ کې داسې ډوب شم
لکه په ویښه چې څوک کوي خوبونه

دننه خوږ ځیګر مې لمبه لمبه شي
چې رایاد شي د ځوانۍ هغه وختونه

یا خو مې رنځ په قسمت دی نه رغېږم
یا خو زما د یارۍ نشته خوندونه

احمدزیه د غمونو تېکه دار شوې
ته همېش لیکې له درده ډک شعرونه

غزل

چې ستا له مخه لرې شو نقاب دغه نن شپه
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

که غم دی که درد دی که زخم دی یا پرهار دی
دا همه به له زړه نه کړم ځواب دغه نن شپه

چې یار ته مخامخ شوم، داسې خوله خوله شوم
ته به وایې که پروت یم په پنجاب دغه نن شپه

رقیبان دې چیغې سورې کاندي پروا نه کړم
خس اوخاشاک به ورک کاندي سېلاب دغه نن شپه

د هجران وچکالې ځپلی وم، ډېر تږی وم
د زړه دا سپېره دښته شوه سېراب دغه نن شپه

زاهده! زما او ستا حساب کتاب خو تل وي
بس د نننۍ شپې مکړه حساب دغه نن شپه

لکه لېونې سرې احمدزی بیا بیا وایې
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیندۍ

د عمرونـــو عمرونـــو مساپـــر افغـــان دار تـــه خېـــژوي
څومـــره اسانـــه بـــې پرسانـــه يـــو انســـان دار تـــه خېـــژوي

د غرغـرې رسـۍ تـه چـې منصـور غونـدې پـه مينـه گـوري
اې مرگيـه! بيـا سپيـن سرى په سپيـن ميدان دار تـه خېژوي

جـلاده! پـام كـوه چـې پـه سـپک نـظر ورتـه ونـه گـورې
ستاسو خپل مشران ستا په لاس ستاسو مهمان دار ته خېژوي

پـــه ژړا لـــه كـــور نـــه راوتـــۍ، پـــه خنـــدا تـــه روانېـــږي
ځـار دې لـه خنـدا نـه شـم هـغه پـه مـا گـران دار تـه خېژوي

چـارواكو لـږ شانـته فكـر وكـړئ؛ دا نـن چـې اعدامېـږي
داسـې سـوچ وكـړئ لـكه چـې سـتاسو سـلطان دار تـه خېـژوي

وطـن كـې يـې ماشومـان وايـي چـې پـلار بـه مـو ژر راځـي
خـو څـه پوهېـږي چـې د دوى د زړه ارمـان دار تـه خېـژوي

احمدزيـــه تـــا خـــو د ښكلـــو پېـــغلو صـــفتونه كـــول
اوس سرى شوې اوس دې د گل په شان خپلوان دارته خېژوي

غزل

دغـه درې پـه ډېـر ورو ورو پـه كـرار كـرار خـراب كـړم
يـو دلـدار دويـم اغيـار درېيـم روزگـار خـراب كـړم

د عشق په جوارۍ كې مې د ځوانۍ خوبونه بايلود
زه لا پـوخ جـوارگر نـه وم، د مينـې قـمار خـراب كـړم

يو خـو تـه لـه ځايه ښايسته يې، بـل لـوڅ مخ گرځې
سـتـا دغـه كـار دغـه ادا دغـه رخسـار خـراب كـړم

بانـه دې لـكه ستنـې د مـفتون پـه زړه ښخېـږي
توبه لـه دې خونخوارو سترگو چـې ديدار خراب كړم

څـه ښـه متـل دي (چـې زور نـه لرې برېـت مـه لويوه)
ومـــه كمـــزورى د زورورو ناتـــار خـــراب كـــړم

د يـو يـو بيـت لپـاره تـل شپـې رابانـدې سـهار شي
بـس دغسـې شاعـري دغسـې اشـعار خـراب كـړم

احمـدزيه گـوره سـم پښتـون شـه يـا سـم مـين شـه
چـا تـه كلـه پتـه ده چـې كـوم يـو پرهـار خـراب كـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې خواته راشي، زړه مې په درزا شي
کله مې رضا شي، چې له ما جدا شي

اف! قاتل بانه دې بیا کوي قتلونه
جلادان خو تل مقتول لره سلا شي

مجنون به سل ځلې پر ما آفرین کړي
که یو ځل مې خبر د سر له غوغا شي

اې د جګو غرونو لېونی جانانه
لېوني به د ښار خلک په رښتیا شي

ستا په شونډو کې مسکا، سترګو کې حیا
زما ژوند ته دغه دوه خیزه بلا شي

مورې څه له سپېلني راته لوګي کړې؟
د عشق رنځ چېرته روغ په دم او دوا شي

ستا په ساده کتو په ساده خبرو
دا ساده احمدزی به اخر رسوا شي

غزل

زه چې ستا د زړه خان وم د زړه سره
ته مې ځان زه دې ځان وم د زړه سره

زمونږ د مینې مسته دنیاګۍ وه
ته پېغله وې، زه ځوان وم د زړه سره

ځیني وخت به مې منګي درماتول
لږ شوخ وم، لږ هم وران وم د زړه سره

له ما نه به زر زر مروره شوې
خو په تا باندې ګران وم د زړه سره

دا اوس چې بې له یاره سودایي یم
کله په دغه شان وم د زړه سره

سږ کال احمدزی بې جانه غوندې دی
هغه تېر کال ستا جان وم د زړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تورن یم، ستا په تور ستا زړه له ما نه تور
ای د سترګو توره توري خاورې به شم نور

خوني ښو دې داسې چارې پر ما وکړې
لکه کافر لښکر چې وکړي د چا پر کور

د زړه خبرې په سترګو کې وي متل دی
په سترګو کې شرر ګرځوم، په زړه کې اور

چې له ډېره ضده مخ پټ کړې په سالو کې
څوک کله کاندي په مین دومره ظلم زور

وی مې دا حال مې ولې هره ورځ بتر شي؟
وې يې چې ډېر ښه وشو، بند کړه دا شراوشور

په نن او سبا او بل سبا مې ژوند تېر شو
د ځوانۍ فصل مې آشنا وربېل په لور

احمدزيه آفرين شه په دې شوخ غزل
په سپينه ږيره چې نه ډارېږي له پېغور

غزل

یوه نه دوه نه درې نه د ښکلو ډېرې کانې دي
د مينو وژلو ته بانو پسې بانې دي

دا مې د دلبر په مخ يو څو خالونه ښکارېږي
که په ازبکي ټيکله د خاشخاشو دانې دي

ستا خو زلفې د خياله زنګېدې باد پرې بد نام شو
يا باد ته شې غصه يا ما ته، څومره دې مانې دي

زما فکرونه، زماخوبونه، زما ټول ژوندون
تا نه شي لوګي له تا ځار همدغه مې تالې دي

د مياشتو مياشتو د کلونو مساپره ياره
ځکندن ته مې راشه، نورې ختمې زمانې دي

احمدزيه ستا د لوکسو ښارونو سره څه کار ؟
تاسره دې جېب کې يواځې لس دولس انې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه او ځواب

ما ویل هو هو ظالمې څومره نازېږي؟
وی ها ها ته خو په مینه نه پوهېږي

ما ویل وېښتان مې په څه ژر ژر سپینېږي؟
وی په وچو لرگو لا ښه اور لگېږي

ما ویل پته دې راکړه، چېرته اوسېږې؟
وی د سپوږمۍ خور یم، ما ته نه رسېږې

ما ویل رنگ مې ولې هره ورځ زېړېږي؟
وی ته له ځایه ناروغ یې، تل چغېږې

ما ویل زړه مې صفا دی څه له ډارېږې؟
وی دروغ وایې، بېخي مې نه خوښېږې

ما ویل زه له تا ځار ته له چا ځارېږې؟
وی تا غوندې خوار د روپۍ دوه خرڅېږي

ما ویل احمدزی جیز کې پسه درلېږي؟
وی کوچی سړی یې، ته کله شرمېږې

غزل

د ملنگ په شان زه ښه یم د هر چا په مخ کې
لکه د غر مې کړی بخت بس د یو چا په مخ کې

نه پوهېږم چې حجره کې شمع ولې ژاړي
که له شرمه ویلې کېږي دا ستا په مخ کې

قلمه! نن دې بیا په رگ کې وینه بندېږي
د پښتو غزل به لیکې ته زما په مخ کې

ما ویل تر څو به د عشق اور پټ ساتم په زړه کې؟
وی داسې خبرې مکړه د دنیا په مخ کې

په پردي ملک کې خاني نه کېږي، دا متل دی
دغسې به ځان خان، خان کړې د لیلا په مخ کې

احمدزی کوچی سړی دی، صفا وینا کوي
ژبه یې بنده بنده شي د اشنا په مخ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

د رقیب په نرمه ژبه په نرمه وینا مه نازېږه
ګوره د ژمي په لمر د غلیم په خندا مه نازېږه

دا نن چې اشنا له اشنا سره خبرې نا اشنا کړي
د قصاب په اشنايي باندې ګرانه اشنا مه نازېږه

څلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي، هغومره پخېږي
د پښتون بچي هروخت ورو، ورو میدان ته ګرمېږي

دښمن يې مدام پر مېنه ورشي خو دا يې هېرشي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

غزل

سترګې نه پرانیزم، خوبونه په کې ساتم
ګله هره شپه ستا یادونه په کې ساتم

د کمیس پاس جېب مې چې زړه سره نژدې دی
یواځې د جانان خطونه په کې ساتم

ته به وایې زړه زما سمه خزانه ده
هر دهلېز کې رنګ، رنګ غمونه په کې ساتم

وی یې څه له دې سینه سوځي تل چغېږي؟
وی مې چې عاشق یم، اورونه په کې ساتم

د احمدزي اغزن ژوندون اغزنه برخه
خو ستا کمځو ته به ګلونه په کې ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې ډېره يادېدې ما ويل خبر به دې واخلم
زما اوښکې بهېدې ما ويل خبر به دې واخلم

کابل کې سره هوا خېمو کې هلمندي ژړا
څنګه واورې ورېدې ما ويل خبر به دې واخلم

غزلې به په څېر د سپېلني درته لوګي کړم
کاش چې ته په ګرمېدې ما ويل خبر به دې واخلم

ستا هغه دنګه ځواني، دنګه ونه، دنګه غاړه
اُف، بند په بند ماتېدې ما ويل خبر به دې واخلم

قسم چې پرون مې ډوډۍ ستوني نه نه تېرېده
سلګۍ مې نه درېدې ما ويل خبر به دې واخلم

احمدزيه تر څو به د وير په تغر ناست يې
څه له يار نه شرمېدې ما ويل خبر به دې واخلم

سوالګره پېغله

يوه غريبه نجلۍ په مخه راغله
ته به وايې چې سپوږمۍ په مخه راغله

د مخ په ليدو مې سترګې برېښېدلې
قسم ما په زړه کې ګوړې ماتولې

ځان ته مې ويل چې مين شوی ځوانه
مينې نه بغير زندګي شوه ګرانه

ښکلې پېغله ورو راته په خندا شوله
خوړلو ته سمه لکه حلوا شوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای! د زړه سره ومنه سلامونه
حکم کوه پر ما څه دي ستا حکمونه

هغې هم په داسې شانتې ځواب راکړ
پرې شوي د ظلمونو ټول حساب راکړ

ویلې چې زه یتیمه پښتنه یمه
مجبوره یمه ، خو ډېره درنه یمه

زه هم تل د ناوېتوب ارمان کومه
تا غوندې هوس د یو جانان کومه

خو نن سوالگره یمه، خیرات غواړمه
له تا نه ستا د ځوانۍ ذکات غواړمه

که ته پښتون یې وچ مې د سترگو نم کړه
یو څو روپۍ راکړه، درد مې د نس کم کړه

غزل

زړه چې په درد شی خوبونه شي مرور مرور
د عشق ښونځي کې درسونه شي مرور مرور

د اوښکو په دریاب کې مې د ژوند کښتۍ ډوبېږي
نور نو د صبر بندونه شي مرور مرور

بازار ته چې لاړ شم د بورې په ځای مالگه راوړم
داسې سړي نه فکرونه شي مرور مرور

تر څو به یخ وهلي اسوېلي گوگل کې ساتم
اخر ستوني کې اهونه شي مرور مرور

شاعري هم عجب کار دی کله ډېر څه ولیکم
کله بیا ما نه شعرونه شي مرور مرور

زما پر وطن یلغار دی دلته جنگونه دي
دا ځکه په مونږ ناتار دی دلته کانونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتون په سر گذار دی دلته چلونه دي
یو شوی ورته اغیار دی دلته لالونه دي

سینه د یتیم پرهار دی دلته ظلمونه دي
شهید شوی یې خوږ پلار دی دلته غمونه دي

څوک د لستوڼي ښامار دی دلته عیبونه دي
څوک غلط یا ډېر مکار دی دلته مکرونه دي

په تبر مات هر چنار دی دلته گلونه دي
د ښکاریانو جوړ ښه ښکار دی دلته سرونه دي

د کار په وخت کې بېمار دی دلته خوبونه دي
تش خبرو ته تیار دی دلته حرفونه دي

بس یو گرم د غم بازار دی دلته دردونه دي
د افغان په کې روزگار دی دلته سوچونه دي

اوس څه نا څه قوم بیدار دی دلته مېړونه دي
یو کرم د رب پکار دی دلته سوالونه دي

غزل

څه به وکاږم تعریف د شهلا سترگو
زه خو یې لوټلی یم د اشنا سترگو

دري څیزه زما دلېونتوب سبب شول
یو خال بل تور حجاب درېیم همدا سترگو

جانان د بام پر سر زه د ونې لاندې
په دا پټ پټ کتو کړمه رسوا سترگو

دا زرکه ده چې راځي که مې یار راځي
یا څه غلطي شوې ده له ما سترگو

د سترگو تور د سر وېښته مې سپین شول
اوس ارمان کوم د هغه بینا سترگو

احمدزی تل د اور په مجمر کې سوځي
بس راکړې مدام دغه سزا سترگو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر که نن هیڅ نه وایې سبا خو را ته ووایه
ای ! د زړه ارمانه رښتیا خو را ته ووایه

زه به کچکول په غاړه درشم ستا تر دروازې
ته سالو کې څه په خندا خو را ته ووایه

عشق کې ورځ تر بلې خرابېږم رنګ مې زېړ دی
زما طبیبه څه دوا خو را ته ووایه

پوهېږم چې لاره کې لوی لوی ګړنګونه دي
ولې مې ړوند بولې بینا خو را ته ووایه

دلته بام ته ختل د سر خطر لري ګرانې
دېواله له شا نه اشنا خو را ته ووایه

احمدزی که اور کې سوځي بې پښتو به نشي
ستا چې نه خوښېږم صفا خو را ته ووایه

غزل

نن چې آشنا کوي نا آشنا خبرې
د ماشوم په شان کړې بې پروا خبرې

که زه خپله ژبه خپله مېنه ستایم
په تا ولې بد لګي رښتیا خبرې

ما ته دا غلې شي ګوته تل په خوله ږدي
بس زړه کې مې پاتې شي بلا خبرې

جانان هر یو ته د زړه په غوږو غوږ و
یواځې یې نه منل زما خبرې

قلم مې له ګوتو نه ولېږي خوب راځي
سبا ته به کوو د سبا خبرې

د احمدزي په سینه کې ډېر، ډېر څه دي
کله شي هر چا ته د هر چا خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د وربځ زه یمه سرگردانه
کله دلته کله هلته بې مکانه

راغلم تر دې ښار په لټون د هغه یار
نښه یې دا چې ده مسته غزلخوانه

په تپوس پوښتنه لندن پیدا کېږي
ځکه خلک در روان دي انگلستانه

برخه کې مې تل د اشنا غمونه دي
اوس غم دي راته خوږ دی د زړه ارمانه

تا د مینې ماڼۍ جوړه کړه په هند کې
دلته جونگړو کې سل، سل شاه جهانه

مدام احمدزی ستا له دره تش لاس ځي
غریب باندې ته هېڅ نه شوې مهربانه

غزل

پر دغه ښار چې تېرېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي
ښکلي د هر چا خوښېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شېرینو چې چیغه کړه د مومن خان په سترگو تیاره شوه
د شپې هر سړی ډارېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د مینې سمندر کې چې سم ورگډ شي، بېلتون پرې راشي
له تندې بیا چغېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

یو د اشنا یاد دوهم د وطن باد درېیم غماز بدزاد
مساپر ته ټول یادېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د ستنې له سوري نه تېرېدل خو د هر چا کار نه دی
عاشقي داسې سختېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شاعري گوره څومره گران کار دی د زړه وینې وچوي
د غریب خونه ړنگېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

احمدزی پښتون وو، چې پښتنې ته یې د زړه حال وویل
بل ته یې سر نه ټیټېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا زما پر زړه داغونه ښایسته ښکاري
لکه ستا د مخ خالونه ښایسته ښکاري

څو ځلې وکړي وعده بیا ماته کړي وعده
د دروغجنې لفظونه ښایسته ښکاري

ما ته یار یو د پاسه سل کنځلې کړي
نوې یارۍ کې جنگونه ښایسته ښکاري

د شمعې په دود جانان تل سوځول کړي
د پتنگ برخه اورونه ښایسته ښکاري

لرې ژوند، لویه دښته او کچه غرمه ده
بیا هم د دوبۍ ښارونه ښایسته ښکاري

څه ستا یاد څه د چم ښایست څه د مور مینه
مسافرۍ کې یادونه ښایسته ښکاري

مونږ د پکتیا خلک له آره شاعران یوو
اوس د احمدزي شعرونه ښایسته ښکاري

څلوریزه

زه چې یواځې شم سوچونه ستا راشي
له خیاله یې شرمه خو بیا بیا راشي

نه ډارېږم له نار یا له داره څخه
بس پښتنې مخکې خوله په ما راشي

څلوریزه

قسمته ! دا مینه ده یا لېونتوب ځواب راکړه
ساده دی زما زړه چې کوي مینتوب ځواب راکړه

د عشق په مېچن کې یو ځل رېزه، رېزه شوی یم
که په ما پښتون کې نشته سړیتوب ځواب راکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مکړه په مړو سترګو کتل خون به مې شي درغاړې
وژنې مې څه له بې اجل خون به مې شي درغاړې

لېمو دې له کاره ویستلی یم بس مې تور وه
جېب کې تل کرځوې کجل خون به مې شي درغاړې

په نرۍ لاره چې مې نرۍ ملا په مخه راغله
تېښتې ته بیا کوې تکل خون به مې شي درغاړې

ما د هجران درنې څپېړې پر مخ خوړلې دي
شړې مې چم نه په کنځل خون به مې شي درغاړې

تشه لاسه ته مې دښمن یې جانان ګرم نه دی
ځکه سپک یم په هر محل خون به مې شي درغاړې

کابل کې به هله د پښتو قدر یو په سل شي
که ښکلي پوه شي په غزل خون به مې شي درغاړې

د احمدزي به دا یو څو بیتونه توپان جوړ کړي
بس ته بس کړه دا غاښ چیچل خون به مې شي درغاړې

پردېسي ارمانونه

څومره خوند چې یتیم سره په ژړا ده
هسې چېرته امیر سره په خندا ده

زما یواځې، یواځې ځان بهر دی
روح مې اوس، اوس هم په زړه کې د اسیا ده

زه موسی خان به څنګه غزني هېره کړم
هره ټپه کې مې ګلمکۍ اشنا ده

سوالونه وګړئ په زیارتو د وطن
دغه مېنه مو جنت په دې دنیا ده

شعر مې لیکل یو دم راباندې سبا شو
ګوره پروانه تل پر شمع شیدا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د ښېو په شان د غشي پر ما یلغار کړي
لکه ظالم پوځ د زړه پلازمېنه مې ناتار کړي

بورا به هغه دم د گلانو طواف پرېږدي
که ما غوندې مینه د خوبانو په رخسار کړي

یو یې سترگې تورې بل یې رانجه کړه پرې پورې
نو ر وژلو ته د عاشقانو څه تلوار کړي

زه د ښکاري په دام کې پرېوتم بې خبره
د صیاد په دود اشنا د مفتون زړونو ښکار کړي

دا چې څومره غمونه پر ما باندې انبار دي
مینه کې پښتون یم، کنه غر خو هم هموار کړي

خلک مې بولي مجنون د عشق په کار او بار کې
پتنگان سوځېدلو کې د مینې اظهار کړي

د غزل په زده کړه کې زه لا بېخي ماشوم یم
د یار یادونه دي چې رنگین زما اشعار کړي

غزل

خلکو راشئ ما د یار کلي ته بوځئ
دغه ملنگ هغه خوار کلي ته بوځئ

د گلانو چم کې چې اغزي لټوي
دا لېونی له دې ښار کلي ته بوځئ

ترڅو به بند یم د سرو زرو پنجره کې
مسافر خو هم یو وار کلي ته بوځئ

زه چې ځان ساتم له هر توفانه څخه
نن مې په غاړه کې دار کلي ته بوځئ

نور مو بهانې نه منم ژر شئ ژر شئ
احمدزی پر نږدې لار کلي ته بوځئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مظلومې چيغې

راشه چې څه غمونه سره شريک کړو
د قندهار يادونه سره شريک کړو

د شين اسمان تر لاندې د شنو فصلونو
هغه تېر وختونه سره شريک کړو

زما د ماشومې لورکۍ خوږه پښتو
اوس يې تش سوچونه سره شريک کړو

سپېره مخ يم د چورلکو په نڅا کې
بس خړ پړ رنګونه سره شريک کړو

تا چې تل ستاينه د ګودر کوله
لوټ شوي خيالونه سره شريک کړو

نه اورې د مظلوم فرياد ټول کاڼه دي
څو پاتې غږونه سره شريک کړو

د احمدزي مقصد پښتون ويښول دی
د ورورۍ لفظونه سره شريک کړو

بګتۍ (لوبه)

ټوله نړۍ ګوره د ژوندون په لاره تلوار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

کاغذ قلم خپل دښمن بولي
ډېران به تل ګلشن بولي
نور نيم، نيم؛ خو ځان يومن بولي
اغيار ته څه وايي نه پر تربور مدام يلغار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

تيارو کې له دنيا بې خبر
ظلمت کې له عقبا بې خبر
کلي خان له ګدا بې خبر
شتمن خاندي په غريبان ټيټ د نيکه وقار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

سفرونه د ټول جهان کا
غير ملکونه ږ ير ښه ودان کا
چې فکر يوسي بيا ارمان کا
اوس پر سر وهي لکه مچ د غلطۍ اظهار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هېواده

چې مې راياد شي خپل وطن سوکه سوکه ژاړمه
لکه بلبل دبل گلشن سوکه سوکه ژاړمه

د بېلتون تناره کې په رنگ د ډوډۍ سوزم
اوس لوغړن يم پر سوختن سوکه سوکه ژاړمه

د يعقوب په شان تل يوسف، يوسف چيغې کړمه
بخت کې مو نشته دی ديدن سوکه سوکه ژاړمه

ورېځو زما پر هېواد خيټې تشې نکړې
سپېره پاتې شو خوار چمن سوکه سوکه ژاړمه

سپينې واورې د سالنگ په قبر انبار غواړم
شناختې ته هم سپين کفن سوکه سوکه ژاړمه

نمرود لره ابراهيم، فرعون لره موسى وو
داسې به مات شي هر دښمن سوکه سوکه ژاړمه

که زما وينا ستا زړه کې مينه زياته نکړه
بيا نه پښتون يم نه تورزن سوکه سوکه ژاړمه

غزل

تصور کې دی ستا تصوير خوږې پښتنې
زړه هم تا پسې زهير خوږې پښتنې

غبرگې سترگې شولې لېچن په تمه تمه
کله ختمېږي دا شوگير خوږې پښتنې

شوخه ځواني دې را نه جوړه کړه غزلبول
ماښام، ماښام کې شم دلگير خوږې پښتنې

ستاسو مالت کې باران چې ته باران بولې
زما د اوښکو دی بهير خوږې پښتنې

د پښتون ژبه، ژبه وي تر مرگه پورې
دا ژمنه ده د يو حقير خوږې پښتنې

نه گورم مرات له يواځې پکې ته ښکارې
اوس بند يم د فکر په زنځير خوږې پښتنې

د سوالگر سوال ومنه يا د زړه خبره
چې څه کېږي تن په تقدير خوږې پښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یتیم اختر

نن مې ولید یو یتیم په بازار کې
وړوکی سوال ته وو ولاړ کتار کې

لوڅې پښې، بربسر، تار تار کمیس
څښېده د غټې هټۍ وال دربار کې

د کوچنیانو په ژبه پیل کړه وینا
هر یو لفظ یې زما زړه داغل په رښتیا

مورجانې را لېږلی یم ستا لور ته
که خیرات راکړې یوسمه خپل کور ته

وړې خور مې را نه غو شتې گوډۍ ده
پر دغه ځېل خو پاتې له ډوډۍ ده

یو وړورک لرم هغه هم ژاړي
اختر اختر وایي څه پیسې غواړي

د دوکاندار خو ښه بازار گرم و
چیغو ته د یتیم چېرته زړه نرم و

څه شتمن خلک ورته راغلي وو
څو یې زمونږ د ښار ستر ښاغلي وو

خو د هیچا هم فقیر ته پام نه و
مستمند ته یو د زهرو جام نه و

چا ورکړه یوه منه، خوسا کېله
وویل ته څه کوې اختر او مېله

محتاج غریب پاس وکتل اسمان ته
په ژړا ژړا یې وویل سبحان ته

ربه مونږ هم ستا بندگان یو
ولې دا هسې خواران، ناچاران یو

دا پېښه چې کړمه تاسو ته بیان
د زړه ټول پرهارونه مې شي عیان

څه اوښکې راسره یاري نه کوي
څه قلم راسره ځواني نه کوي

بس نور به زه څه ووایم یارانو
خو چې یتمان هېر نکړئ ځوانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د یار یوې غمزې کړمه لېونو سره ګډ
اوس بلهاریږم په شمع پروانو سره ګډ

زه تکړه پښتون مدام عزم فرهادي لرم
ځکه قسمت کړمه د جګوغرونو سره ګډ

د اشنا د زلفو نګهت راغی له کوم لوري
دا فکر شو ګلګون که شوم خیالونو سره ګډ

داسې کوډې د ښکلو مینې پر ما وکړلې
ژوند مې قبول مجمر کې تل سپېلنو سره ګډ

احمدزی که د مینې په ځېل ځان قربان نه کړ
بیا نو مې ښخوئ خپلو پښتنو سره ګډ

سودا

زمونږ کلي کې یوه غټه ونه وه
د ډېرو عمرونه ښه پلنه وه

هلکانو په کې زنګل بې غمه
چا به ترې پټ خس ځنډل بې غمه

جونو به سیوري لاندې دمه شوې
ځینې، ځینې ګودر ته په غوسه شوې

چا به ویل دا لاره څومره اوږده ده
نورو ویل شکر ونه خو شته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا له سیوري نه یې خوند اخیستل
ورو به له خبرو پند اخیستل

غرمو کې به چې لمر سیزل پیل کاوه
مرغانو به ونې له سېل تل کاوه

هو دغه ونه د ټولو تمځای و
په رښتیا چې ښایسته او سمځای و

که نرۍ وه ودانه یا به شاړه
زمونږ ونه له سدو نه ولاړه

مدام به سیوری د کلي پر سر و
خلک هم په دې نعمت ښه خبر وو

ناڅاپه پاڼې په رژیدو شولې
هر یو، یو رګې په ژړېدو شولې

څانګو کې وینې ټوپونه نه وهل
نور توپان سره زورونه نه وهل

چم والا به حیران سیلونه کول
چا به دغې ناورین نکلونه کول

یو شپه توپان وو باران وریده
ونه خواره کې هم ډېره لړزیده

سهار چه خلک لمانځه ته ویښېدل
ښاخونه هر یو بند په بند ماتېدل

هره څانګه یې هر چېری پرته وه
ګرده خپه او هم په تماشه وه

چا به وویل دا د توپان له لاسه
چا به وویل دا د باران له لاسه

ناګهانه د ټولو چینجو ته پام سو
کلیوالو فکرونه لږ ارام سو

که د سودا چینجی مغزو ته لار شي
عاقبت به لکه ددې ونې خوار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

راغله پرخه پر مخ د گلاب
که خوله شوه جبین ته عذاب

باده! دومره توندي خو مکړه
غوټۍ لا ښه وي پټ په حجاب

څلوریزه

ما چې سترگې و غړولې په لومړۍ وار
مورکۍ مې راته ویل چې زما ځان له تا جار

یون او ډېوه هم خوشحال دي ټوپونه وهي
زه اوس ملکه شومه دوی راته کوي کار

(زما د لورکۍ (لېمه) د پیدایښت په ورځ)

بلنه

د دوستانو هرکلی ته گلونه ږدو
مونږ د نوي منزل پر لور گامونه ږدو

په هیله د راتگ مو لیک درلېږو
ستاسو په راتلو مونږ لا خوشالېږو

دا د نوي ترون تر ټولو ښه وختونه دي
دوستان سره یو ځای لکه د باغ گلونه دي

لکه باغ چه پر گلانو ښه ښکارېږي
زمونږ محفل په دوستانو ښه ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوچیانو مېلې

د غرونو لمنې کې کوچیان اوسېدل
تل په یوه خوله په ښه شان اوسېدل

ما لیدلي هسې د دوی درې مېلې دي
چه یو بل ته سره ورته او نژدې دي

پېغلو به یوه نانځکه جوړوله
په ښایسته کالیو سینګاروله

ډول، ډول ګاڼه به وراچوله
سم کېږدۍ په کېږدۍ به یې کرځوله

د دوی دغه نانځکه (پاتو) نومېده
شهزادګۍ غوندې په رښتیا ښکارېده

جونو به د هر یو خېمې ته ورتللې
د پاتوګۍ مخ، جامې به ورښودلې

کوربنو هم بیا لاس غوټو ته سمول
جوار، غوږي،کرُت، غوښه به یې ورکول

دا هر څیز به یې بېل، بېل لوښوکې وړل
سهاربه یې خلک خیرات له ورغوښتل

پېغلوټو ټوله شپه سندرې کولې
چا به اور بل کړه چا به وریجې مینځلې

په سبا به ښه لوی خیرات ورنه جوړ شو
زاړه، واړه هر یو پکې سم موړ شو

هو! دغه رنګې د پېغلو مېلې ولې
قسم دی هغه شپې هم خوږې ولې

هلکانو به کولې ځانته نخرې
ټولو به هو وکړه په یوې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل راځئ چې جوړ کړو مېله یارانو
مونږ هم له نجونو نه څه کم یو ځوانانو

یو اوړ چې خندا نه ورتله په نښه کړه
څهره یې پر ورو نور ښه ورسپینه کړه

د ځوانانو مشر (سپین ږیرک) نومېده
دغه هلک به له هیڅ چا نه شرمېده

شاډوبی او خېټه به هم ورسمه کړه
کېږدیو پر لور به یې وربرابره کړه

دوی به له ټولو خلکو شیان ټولول
وره، غوړي، غوښه پرېمان ټولول

په بله ورځ به دوی خیراتونه کول
بیا نو د سپین ږیرک صپتونه کول

سپین ږیرو به ځان سره سوچونه کول
زلمو ته به دوی ورنونه ټپه ول

ویل راځئ مونږ هم خیراتونه وکړو
خپل زور معلوم د زړو هډونه وکړو

دوی یو لوښی چې (پاوکی) باله واخیست
ټولو نه یو، یو پاو غنم، اوړه واخیست

بیا نو خپل خیرات ته خوشحالی کولې
زلمو او پېغلو سره سیالی کولې

دا و یو شعر چې مې ولیکل یارانو
اوس ارمان کوم مېلې ته د کوچیانو

د ښاغلي خادم خان کوچي له کتاب (کوچاني پانګه)څخه ما نظم کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

ملگرو نن بیا زورېږم د وطن ارمان کومه
د سرو زرو په قفس کې د گلشن ارمان کومه

چارچاپېره سکروټې دي زما زړه پکې داغېږي
خړې کوڅې او سوځېدلی چمن ارمان کومه

څلوریزه

مکړه د پردو خویونه یاره بې پښتو به شې
زده دې کړل عجب چلونه یاره بې پښتو به شې

زه او ته پښتانه یو او پښتانه به یادېږو
خیر که د ولید ملکونه یاره بې پښتو به شې

څلوریزه

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته

په غمونو کې ډوب یم ډوبېږم
نه مې هېواد شته نه مې گلزار شته

څلوریزه

راشه اشنا که مې پرهارونه گورې
بېلتون راکړي هغه زخمونه گورې

ته به وایې چه زه به تل خوشحاله یم
غیرو ته خواري که نور ملکونه گورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزه

چوپه خوله ناست يو پر مونږ ظلمونه کېږي
د پښتون پر کور عجب سيلونه کېږي

يا قلم رامات کړي يا مو زوی رامړ کړي
اوس نه ښايسته ډېر وختونه کېږي

څلوريزه

زما چوپتيا مه ګڼه انکار ګلې زه شرمېږمه
زه پښتون يم نه را ځي اقرار ګلې زه شرمېږمه

ته را نه د مينې خبرې په ډک محفل کې غواړې
له ما نه کله شي دغه کار ګلې زه شرمېږمه

نظم ښاغلی (جهاني صاحب) ته

پر هېواد مَېن جهاني په خير راغلې

ستا ليکنې روښانوي تياره زړونه
هر يو شعر دې ويښوي ويده قومونه
ولس ته ورسپړي مدام پټ رازونه
په خپله خاوره قرباني په خير راغلې
پر هېواد مين جهاني په خير راغلې

مسرې کړې جوړې څنک په څنک کتار کتار
ساز شي ترې هسې د بيتونو ښکلی هار
په کمال سر ته ورسوي دغه کار
پښتو د ادب ارماني په خير راغلې
پر هېواد مين جهاني په خير راغلې

د لر او بر په غم غمجن يې زورېږې
پښتون په تباهۍ خپه يې ژړېږې
د ګلانو په سوځولو ګرېږې
ټبرونو ځان ځاني ته په خير راغلې
پر هېواد مين جهاني په خير راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلانو جنازې

نن بیا زمونږ پر کور جوړه کربلاه ده
نړ پدلی د کلي هره قلا د ه

لویه لاره پر سرو وینو لت پت شوله
ګودر هم سوځېدلی را ته جلا ده

د تنکیو ګلانو جنازه و شوه
پر هدیرو د خوارانو واوېلا ده

دې لوري ته غم دی بل هیڅ څه نشته دی
بره کې د ځینو هسې جوړه غلا ده

نور په دې دنیاګۍ کې مو قصور نشته
بس پښتانه یو چې مو مېنه تالا ده

ګلاب مې اخیستی اور دی

سره سره اورونه اوري زما په ارمانونو
ړانده بمونه اوري زما په ارمانونو

کلی کلی پاتې نه شو جوړه هدیره شوه
تل راکټونه اوري زما په ارمانونو

ما له د ګلو هار وې زما خوږه هېواده
اوس خزانونه اوري زما په ارمانونو

هیلې مې خاورې شولې صبر په ختمېدو دی
مدام غمونه اوري زما په ارمانونو

چا له وژاړم چې ګلاب مې اخیستی او دی
غمجن ګلونه اوري زما په ارمانونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ته

موري په کومه ژبه ستا د مینې اظهار کړم
زما ځان او زما جهان یې بس دا اقرار کړم

دروازه کې ناسته د راتلو لارې مې څارې
خدایېږو اور پورې په ډېر درهم او په دینار کړم

چې مورکۍ مې رانه ملال، خپه، غمجن وي
نور خو بیا زه پښتون نه یم که پر سر دستار کړم

څه ښه وایي جنت د مور د پښو لاندې دی
دا ژوند به نثار تر هغه ژوند هزار کړم

دغه څو بیتونه د غټ دیوان ارزښت لري
ورته ګوره ادکۍ داسې ګلګون خپل اشعار کړم

زه او زما ضمیر

نن مې وکړې خپل وجدان سره خبرې
د ضمیر له پټ جهان سره خبرې

ورته یاد مې کړل د هالنډ ډېر ګلونه
چې عدن سره سیالي کوي باغونه

له نګهته یې مچۍ په ګډا راځي
مفتون زړه ته زما بیا هم ژړا راځي

ستاینه مې ورته پیل کړه د ښکلو
مونږ یې کړو لکه اخګر د اور بڅرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

صـفت مـې ورتـه وکـړو، پـاریس دپېغلـو
څـــه د بلجــیم د ایـــاغو، ډکـــو پیـــالو

ناڅاپـــه شـــعور نـــه داســـې اواز راغـــی
مســـاپر روح تـــه یـــو ســـوزاوګداز راغـــی

وویـل همـېش مسـلمان یـم زه پښـتون یـم
د خپلـې خـړې خـاورې بـه تـل مجنـون یـم

تـار، تـار څـادر زړې ځپلـۍ مـې یـادېږي
قســـم د تنـــاره ډوډۍ مـــې یـــادېږي

بې قراره شپه

زمـا پـر هېـواد بـل اور دی زه بـه څـه خـوب وکـړم
نـن ژونـدون راتـه پـېغور دی زه بـه څـه خـوب وکـړم

نازکـې غوټـۍ شـولې هسـې څـانګو کـې مـړاوې
نـه بـورا او نـه یـې شـور دی زه بـه څـه خـوب وکـړم

د روه ښـکلې بـه سپوږمـۍ سره سیـالۍ کـولې
اوس یې د سوال ټیکری خور دی زه به څه خوب وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

دا چې زما په ځمکه اور بل دی
دا چې زما په خاوره غو بل دی

دا چې زما له زړه وینې څا څي
جوړ کړی کوم ظالم دغه چل دی

د هېواد مینه

پتنګ خو له اوره کله ډار کړی
خپل ځواک په خندا له شمعې ځار کړی

عندلیب به مدام عشق په ګل کړي
پر سندرو ستاینه د یار کړي

مینه کې منصور غوندې چې مست وي
څه پروا د مرګي څه د دار کړي

هر بزم کې مرکه بس ستا کوي
پښتانه چېرته له مینې عار کړي

د لاله په شان هر یو داغ لري
بیا هم له ملکه ځانونه ځار کړي

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څه ژوند دی تېرومه بس زندان کې
یو څو کاله مې تېر کړ واړه خپگان کې

د خپل خوږ هېواد هر یو چم مې یادېږی
ځوریږم د فکرونو دغه توپان کې

ما وویل څه به وگټم څه به ولېږم
اوس خو زه گډ یم سراسر په تاوان کې

لکه ماشوم زړه خوشحالوم په خوږو
اخرسر مې سپین شو د وطن په ارمان کې

لویه ربه ورحمېږه زما په حال
گنې نو احمدزی مړ به شي هجران کې

څلوریزه

یو وړوکی شانتې ښونځی په غرو کې غواړم
چې ستر شوم پوهنتون هم په پښتو کې غواړم

نن لراوبر ته خپله ژبه سپکه ښکاري
زه بیا برم د مشرانو په شملو کې غواړم

څلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي هغومره پخېږي
د پښتون بچي هر وخت ورو ورو میدان ته گرمېږي

دښمن یې مدام پر مېنه ورشي خو دا یې هېر شي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

دوه پښتو متلونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کډه په سر یم

نن له ډېره غمه زخمي په ځیګر یم
د سپېلنو په شان سوی په مجمر یم

یو زما بل مې د ژبې قدر نشته
خپل هېواد کې بهر شوی له دفتر یم

ورور ته مې کافر ما ته مسلمان وایي
د غماز په تبر مات هغه نښتر یم

غرونه، کانونه، لعلونه مې لوټېږي
په دا دومره نعمتونو کې نهر یم

سیندونه مې د بل ځمکې آبادوي
زه هلمند کې جل وهلی درپه در یم

یو جنګ پسې بل جنګ بل پسې بل پیل شي
د جګړو له لاسه تل کډه په سر یم

احمدزیه ستا شعرونو کې رښتیا شته
وطن ته پټ پټ ژاړي زه ښه خبر یم

غزل

چې زما په عاشقۍ کې ډېر بد حال دی
دا خو ځکه چې د یار په زنه خال دی

فکرونه څومره سخت شول تل مې زنګوي
د عاشق په برخه همېش د غم ټال دی

دلته لکه ماهي په سینه ښنبېږم
په هر ځای کې غماز غوړولی جال دی

ستا له کوڅې نه به رقیبان لاړ نشي
دغسې ما په ملا کتلی فال دی

سخي زوم د ټول کلي خوښ وي متل دی
د سپېره زوم سپېره کور سپېره يې مال دی

مینې داسې ساز راته په سر کې جوړ کړ
چې یې نه آهنګ سم دی نه یې څه تال دی

احمدزی غریب لېونو ته قریب شو
اوس مسکین خبر نه په میاشت نه په کال دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

تر څو به کړې په پټه کتل اشنا درنه ځمه
لږ په دېواله راښکاره شه سبا درنه ځمه

زه پوهېږمه ګلې چې ستا مینه پښتنه ده
سترګو کې کوه جنګونه په رښتیا درنه ځمه

ټول یادونه، سوچونه به له ځانه سره یوسم
زړه مې نه کېږي مجبور یم په ژړا درنه ځمه

غزل

یار ته چې ګورمه فکرونو کې ورک شم
د لېونو غونډې سوچونو کې ورک شم

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نادان نه یم چې دې څیزونو کې ورک شم

څه ښه وایي چې دولت د لاس خیرې دي
پیسې به څه کړم چې ظلمونو کې ورک شم

زه مین یم له هر څه نه بې پروا یم
تل د جانان په صفتونو کې ورک شم

اوس زمونږ ښار کې رقیبان چړچې کوي
زه لکه یتیم په ګردونو کې ورک شم

زړه مې راته وایي چې سیند ته ورټوپ کړم
کله، کله داسې غمونو کې ورک شم

دا شاعري به د احمدزي کور وران کړي
د قلم په شان به شعرونو کې ورک شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینی انځور

چې د پیٔ مخو په ښار کې بې قرار وي
یا به مسافر وي، یا خو به لاچار وي

د مار په څېر څرمن اچوي له غمه
هغه سړی چې لرې له خپل دیار وي

چې پښتون په مخه ورشي ژړا ورشي
که هر څومره په زړه سخت په ځان تیار وي

د پردو موټرو تصویرونه کاږي
قسم لکه اسپندي به یې روزګار وي

ځینې ځینې د یورپ په ژوند ډېر ویاړي
څه به خوار پردېس وي، څه به یې وقار وي

د کلي نه تل د غم خبرې اوري
د وطن په غم به یې ځیګر پرهار وي

د احمدزي په مخ بیا اوښکې بهېږي
مسافر په زړه نری په روح بېمار وي

غزل

چې هر وخت زما د وطن سودا کوي
نن هغه خلک د سولې غوغا کوي

کله یو کله بل لښکر سره جنګ کړم
یاران خو هسې چیغې د غزا کوي

لکه ګونګ د خپلې ژبې بې برخې یم
که پښتو وایمه، پر ما خندا کوي

هم په زړه هم په ځیګر زخم راکوي
اُف ! چې همدوی خبرې د دوا کوي

د یوسف په شان مې خپل ورونه خرڅوي
بیا همدوی هر چا ته کېنې ژړا کوي

د شپې، شپې د غم کاروان ښار ته راولي
په سبا، سبا یې تور په بل چا کوي

د احمدزي په سینه کې دردونه دي
هېواد یې لوټېږي، زړه یې درزا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شاعري سړي ته داسې يو عذاب شي
چې دوه،درې ټکو پسې ځيگر کباب شي

د تخيل گرفت ته هک پک حيران وي
ان دننه په گوگل کې زړه خوناب شي

ته به وايې د غمونو ټپکه دار وي
زر سوچونه لري کله ژر حساب شي

تر هغه کاغذ او قلم جېب کې ساتي
تر څو پورې چې پوره د ژوند کتاب شي

د هر چا په درد، دردېږي تل ژړېږي
اخر به د اوښکو په سيند کې غرقاب شي

څه د جانان څه د جهان څه د اسلام
څه د وطن په فکرونو کې خراب شي

احمدزيه پام چې ته بې پښتو نه شې
که پښتو لاړه پېښور به پنجاب شي

غزل

که څوک په ژوند کې شي يو ځل مهمان د گلرنگو
هلته به ورته ښکاره شي ايمان د گلرنگو

څه په گفتار څه په رفتار څه په رخسار ښې دي
خو په زړونو يې کرکه وي پنهان د گلرنگو

ما ويل ځوانه دلته څه دي، ولې دلته راغلې؟
وی چې چوپ شه! ځواني مې شه قربان د گلرنگو

چا ياران چا خپلوان چا جانان چا وجدان پرېښود
په توره شپه دوی ولاړ په دوکان د گلرنگو

بس لاس په لاس سودا ده ، مينه مينه نه شته ده
ځينې خلک هسې کوي ارمان د گلرنگو

صغيره گناه به دې هم کبيره گناه شي
داسې په گناه ککړ دی جهان د گلرنگو

احمدزيه اوس دی په حلوا کې غاښ ماتېږي
اوس چې زوړ شوې اوس پوه شوې په تاوان د گلرنگو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عشق مې د زړه ستنې لړزوي عجب
د ماشوم په شان مې ژړوي عجب

ته به وايې چې تل نشه نشه يم
داسې مې په لاره زنګوي عجب

کاش يو زه سپک وای د ښکلو په مخ کې
ډېر ډېر درانده خلک سپکوي عجب

مينې ثيرې ګرېوان مخ په بازار کړم
اوس جهان راپورې خندوي عجب

زما او د پتنګ په برخه اور دی
مونږ دواړه په يو رنګ سوځوي عجب

هيڅ يې په علاج نه پوهېږم خلکو
بس دغه يوغم مې کړوي عجب

احمدزيه دا ستا په شعر کې څه دي؟
چې په مينو اور لګوي عجب

غزل

نن خپه رانه جانان دی ربه خير کړې
زما زړه سخت په لړزان دی ربه خير کړې

ودانه د مينې دنياګۍ وه زمونږ
تنهايي کې غټ تاوان دی ربه خير کړې

پاس اسمان کې د غم ورېځې راښکاره شوې
ږلۍ ، باران که توپان دی ربه خير کړې

ته مې يار، ته مې دلدار، ته مې نګار يې
بې له تا مې ژوندون ګران دی ربه خير کړې

احمدزيه ورشه آشنا راپخلا کړه
د ريبار داسې فرمان دی ربه خير کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه وړیا، گټه بې ستړیا نه کېږي
محبت په ژړا یا په غلا نه کېږي

دلته به له سراومال نه تېرېدل وي
دغه گرانه سودا له هر چا نه کېږي

که د اشنا په خوله نوم د اشنا راشي
قسم چې بیا ژوند بې له اشنا نه کېږي

مدام ناصح ورته وایي صنم پرېږده
خو مجنون تل وایي بې لیلا نه کېږي

احمدزیه ته په جدایۍ کې زوړ شوې
د وصال تمه اوس نو له تا نه کېږي

غزل

چې رانجه په سترگو پورې کړې بلا کوې بلا
یوه ورځ مې وژنې گلې چې همدا کوې همدا

کله دې مخ په سور سالو کې پټ کله ښکاره کړې
اشنا څه له داسې ظلمونه پرما کوې پرما

ما خو په مینه مینه ستا د نوم پوښتنه وکړه
ته په زوره زوره په کړس کړس خندا کوې خندا

یو زه یم چې مدام د زړه په وینو غزل لیکم
بل ته مې ورانه د خوبونو دنیا کوې دنیا

یا په شگو یا خو په گاټو گوزارونه کوې
د مینې دغه انداز څومره زیبا کوې زیبا

پرون هم ستا په انتظار کې ناست وم ته رانغلې
ای جانانه نن بیا هم خپله رضا کوې رضا

دا د غرونو احمدزی عجب بختور سړی دی
چې همېش ورته په پښتو کې وینا کوې وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونواله

چې په خپل وطن شیدا وي هم مفتون وي
داسې خویونه یواځې د پښتون وي

نه له عشقه نه له جنگ نه په شا کېږي
هم یې رزم هم یې بزم کې ګډون وي

که صاحب د ډېر قدرت یا ډېر دولت شي
په هر حال کې په هر ځای کې ډېر موزون وي

جګ او ټیټ خان او غریب نه وي په منځ کې
پښتونوالې کې بس دغه یو مضمون وي

د بل ناموس ته د خور په نظر ګوري
ځکه یې خو خلک ثنګ کې په سکون وي

که په ټول عمر خواري او مزدوري کړي
تل له خپله ربه راضي او ممنون وي

دردمن ځان یې د هېواد په درد دردېږي
همېشه به یې دردونو کې ژوندون وي

غلیم ته دا ځای لکه د سرېښو ډنډ دی
چې دلته بند شي وربانديې جوړ شبخون وي

احمدزیه پښتانه سره جرګه کړه
که نه تل به ستا د لراوبر بېلتون وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن خو بیا د اشنا غم را باندې زور دی
زما په سر کې جوړ شوی عجب شور دی

هم مې زړه هم مې ځیګر لمبه لمبه شي
چې آه مې له خولې خېژي په شان د اور دی

مساپرۍ کې مې بې وخته سر سپین شو
د ژوند فصل ته بزګر ویستلی لور دی

د بېلتون تنور کې ورځ په ورځ پخېږم
د تناره سیخ غوندې مې رنګ تک تور دی

کله د غرب کله د عرب مزدور یم
دا خو ځکه چې ما نه خپه خپل ورور دی

که څه اوس هم کابل په وینو رنګ ښکاري
پر ما ګران دی هلته مې د جانان کور دی

یا دا همه د وختونو امتحان دی
یا عشق کې د احمدزي نصیب نسکور دی

غزل

په رښتیا خبرو ډارېږي هر اشنا نن سبا
د دې خلکو شوندې ګنډلې دي کوم چا نن سبا

ساقي راشه په ماتو هندارو لږ نظر وکړه
دلته روغ زړونه پاتې نه دي د هېچا نن سبا

زمونږ د ښار اپلاتون هم بې ځوابه غوندې دی
ناست یو بس تیارو کې په تمه د رڼا نن سبا

یوه ځواني دوهم غریبي درېیم چې مینتوب شي
دغه درې خو عاشقانو ته شي سزا نن سبا

احمدزیه دا باقي عمر میخانه کې تېر کړه
که څه غم کړې د هغې ابدي دنیا نن سبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مینې دېوانه یم
هم پاګل هم مستانه یم

پتنګ غوندې اور ته ورشم
عجب عشق کې مردانه یم

یو ساعت لکه د کال شي
داسې بند په جېلخانه یم

ځیګر مې له وینو ډک دی
تل د غشو نښانه یم

چې جنت نه خلک باسم
د غنم هغه دانه یم

ځومره جفا ده وطن کې
مدام سر په ویرانه یم

زه احمدزی ډېر ګمنام وم
اوس جهان کې افسانه یم

غزل

یو غم د سل غمونو برابر دی نن
چا ویل چې په دې کلي کې اختر دی نن

دلته هره کوڅه له سوالګرو ډکه
دلته بیا هغه خوار یتیم نهر دی نن

پرون هم د چا په کور کې ویر و نن هم
بس همدغه د نن تازه خبر دی نن

زما ځوان شاعر د نجونو مستي غواړي
د پښتنې پوړنې ته خطر دی نن

نه یې په سر کې څه، نه څه تپوس کوي
زما لیکوال صاحب لېږ څه اوتر دی نن

د ښار نامتو زمری خان هم ګیدړ وخوت
د خیرات په وخت کې خان په سفر دی نن

احمدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دې څومره خورمه لا ډېرېږې غمه
ورځ په ورځ په ما باندې غمېږې غمه

کله کله د خانانو خوا ته ورشه
نه توبه ! ته خو هلته شرمېږې غمه

بېخي نه ختمېږې، بېخي نه درېږې
د یورپ باران غوندې اورېږې غمه

غم بې نېټې راځي دغه یو متل دی
د دې کلي پر سر تل چورلېږې غمه

ما ویل چې نو شپه ده سبا به شي اخر
ته لکه د تورې شپې تورېږې غمه

ړومبی زه ماشوم وم بیا ځوان شوم اوس زوړ یم
عجب کار دی ته هېڅ نه زړېږې غمه

احمدزی چې چېرته ځي ته هم هلته ځې
لکه سیوری راسره ګرځېږې غمه

غزل

په سوال او زاري کله تم کېږي ژوندون
څومره په منډه منډه تېرېږي ژوندون

په تور رنګ باندې سپین وېښتان نه پټېږي
لکه سپین غر کال په کال سپینېږي ژوندون

د دنیا قومونو سره خوشالي کړي
مونږ سره په غوړو کې سوځېږي ژوندون

زه په ځوانۍ کې پر تا ډېر ډېر نازېدم
چې زوړ شوم پر ما خندېږي ژوندون

ما به ویل چې عمر چېرته ژر خلاصېږي
خو د سترګو په رپ کې ختمېږي ژوندون

تېر وخت د پسرلي موسم په شان خوږ و
اوس لکه د ژمي شپه سړېږي ژوندون

چې احمدزی سم شي ژوند یې نه سمېږي
د یو وران محل غوندې نړېږي ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اشنا اشنايي غم سره اشنا کړم
هر اشنا او نااشنا ته يې رسوا کړم

چې د خوبونو دنيا مې شوله ورانه
له ډېره درده په ويښه شپې سبا کړم

اوس مې سترګو کې اوښکې ايسارې ښې دي
که سېلابي شوې اباسين به تالا کړم

يو د ښکلو مينې سپک لکه د خس کړم
بل يې د دوست او د دښمن د خندا کړم

څه مينه ړنده، څه عاشقان ړانده وي
زه خو څه ستا څه د وخت جفا بينا کړم

ستا نوم سره به تل بې وفا وليکم
ټول پوهېږي چې روا که ناروا کړم

احمدزيه ولې دومره ډېر فرياد کړې ؟
چې مې يار ستمګر شو خود به غوغا کړم

غزل

د مينې کار او بار کې نقصان خو به وي
د زړه سودا کې د زړه تاوان خو به وي

چې په خپله د عشق اور ته ځان ګذار کړي
نو د لمبو په منځ کې ګوزران خو به وي

اوس چې سترګو ته په کومو سترګو ګوري
بيا د هغو سترګو نه باران خو به وي

سم دم سړی شي لېونی چې مين شي
د پاګل سړي څيرې ګرېوان خو به وي

که پرېشاني يې وي د پرېشانو زلفو
لکه احمدزی پرېشان پرېشان خو به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر څه ختمېږي نه ختمېږي د زړه درد
مینه کې هره ورځ ډېرېږي د زړه درد

چې همېشه زما زړه ته را روان وي
عجب مې ژر ژر میلمه کېږي د زړه درد

نه ځوان نه زوړ نه غریب نه موړ پېژني
سړي سره یو ځای اوسېږي د زړه درد

بهر کې چې خپل کور او کلی را یاد شي
بیا مې په سینه کې مستېږي د زړه درد

د یو چا غمونو ډېر ډېر سودایي کړم
اوس بېخي بېخي نه پټېږي د زړه درد

درسته شپه ویښ یم، نه خوب نه کرار لرم
بس د میاشي په شان بنګېږي د زړه درد

واه واه احمدزیه په دې ښکلي غزل
چې په لوستلو یې کمېږي د زړه درد

غزل

څه ښه ورو لمر ته سمېدلې کاپرګلې
اُف!عجب په مینه پوهېدلې کاپرګلې

زه د غرونو یو ساده پښتون په زړه سخت ومه
ته د کاپر لور پرما ګرانېدلې کاپرګلې

بازار کې به زه په منډه منډه تېرېدمه
ته به هر دکان ته درېدلې کاپرګلې

د ورځې مې همېشه په سترګو کې غړېدې
خو پرون مې ډېره یادېدلې کاپرګلې

زما په دین او مذهب کې شراب څکل حرام دي
ته به په لاره کې ځنګېدلې کاپرګلې

یو ستا دنګه ونه، دنګه غاړه دنګه ځواني
بل به د خوار په درد دردېدلې کاپرګلې

احمدزی غمزده و غمزده به پاتې شي
چې دا ته ولې په قهرېدلې کاپر ګلې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطنه تل مې تاپسې ځورېږي زړه
اوس په چیغو چیغو کله تشېږي زړه

پرون مې د جومات پېتاوی رایاد شو
قسم چې لاترواسه مې خورېږي زړه

ما ته په تعویذ کې خړې خاورې راوړئ
چې د غریب مساپر پرې رغېږي زړه

د دنیا اورونه ورته خړ سترګې شي
په داسې اور مې ګوګل کې سوځېږي زړه

زمونږ ښار کې زمونږ دښمنان ګرځي
خود مې له ډېرې غصې نه خوټېږي زړه

زه او درد همېش سره غاړه غړی یو
نه غاړه غروي شم، نه سمېږي زړه

احمدزیه دا ته هم عجب سړی یې
مدام دې د هېواد په غم غمېږي زړه

غزل

خان که ریا کړي خلکو ته رښتیا ښکاري
خوار که رښتیا کړي خلکو ته ریا ښکاري

دلته هم سوالګر هم حکمران سوال کوي
خو چا ته ناروا چا ته روا ښکاري

یوه پښتنه په محفل کې ګډېږي
یو پښتون ته دغه مسته ګډا ښکاري

وینو چې مو وینې بېخي یو رنګ لري
خو ستا وینه ګرانه، زما وړیا ښکاري

که غریب سړی دانا وي نادان ښکاري
که نادان سړی شتمن وي دانا ښکاري

چې سپین شخص سپینې سپینې خبرې وکړي
بیا ځینو اشخاصو ته بې حیا ښکاري

احمدزیه خوله پټه کړه سر به بایلې
اوس نو په ښار کې سر په سر سودا ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـن بیـا خپـل اسـتاد تـه چیغېـږي یـو ماشـوم
ځــه پــه ســلګو ســلګو ژړېــږي یــو ماشــوم

د ټـولګي پـه یـو کـنج کـې شـنې لښـتې پرتـې
لــه دغــه حالــت نــه ځــورېږي یــو ماشــوم

چـې معلـم یـې پـه وهلـو غـواړي سـم کـړي
خــو پــه وهلــو نــه ســمېږي یــو ماشــوم

ســـهار وختـــي ښـــونځي تـــه وړی شي روان
د مــورکۍ پــه اوښــکو پـوهېږي یـو ماشـوم

یـو یـې زوړ پـوړ بکـس بـل یـې شـلېدلې جـامې
خپلـــو همزولـــو تـــه شرمېـــږي یـــو ماشـــوم

نــه یــې چپلکــې نــه یــې بوټونــه شــته دي
د پښــو لــه درده تــل دردېــږي یــو ماشــوم

احمدزیـــه لـــه دې ښـــاره لـــرې ګرځـــه
دلتـــه اوس هـــره ورځ قتلېـــږي یـــو ماشـــوم

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library